

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΛΙΩΓΜΟΥ

Διωγμός της πίστεως, της αλήθειας και του ανθρώπου. Οί διωγμοί, μέ την πρώτη τους μορφή, περιορίστηκαν στην εποχή μας, αλλά δέ σταμάτησαν. Τότε μόνο θά παύσουν οί διωγμοί, όταν έκχριστιανιστεί όλος ο κόσμος. Σήμερα δέν καταδιώκονται παντοῦ φανερά οί Χριστιανοί, δέ διώκεται ή Έκκλησία ως ίδρυμα. Καταδιώκεται όμως πάντοτε σκληρά καί ὑπουλα ή πίστη τοῦ Χριστοῦ καί ή αλήθειά Του. Καί ἐκεῖ ἀκόμη, ὅπου ο Χριστιανισμός γίνεται δεκτός ως βασικό στοιχείο τοῦ πολιτισμοῦ καί τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, δέ μένει πολὺς χώρος γιά τό Χριστό στην περιοχή τῆς κοινωνίας. Δέ φυλακίζονται ἴσως καί δέν ἐκτελοῦνται στά ἀμφιθέατρα οί Χριστιανοί. Στέλνονται ὅμως ἀλλοῦ σέ «στρατόπεδα συγκεντρώσεως» καί «ψυχιατρεῖα», ἢ φροντίζουν τά νεότερα συστήματα νά ἀποχριστιανίζουν τό γύρω μας χώρο, ἐμποδίζοντας τό Εὐαγγέλιο νά διαποτίζει τήν κοινωνική ζωή μας.

Ἡ θρησκευτική ἀδιαφορία, ὡς φαινόμενο κοινωνικό, συνδέεται μέ τήν καταναλωτική κοινωνία καί τήν ὑποτιθέμενη αὐτάρκειά της. Στό ὄνομα τοῦ ὀρθοῦ λόγου καί τῆς ἐπιστήμης ἡ πίστη στό Θεό γίνεται ὑποτονική, ὁ ἄνθρωπος ἀλλοτριώνεται, ἐξαρτώντας τό πᾶν στή ζωή του ἀπό τήν παντοδυναμία τῆς ἐπιστήμης, τῆς μηχανῆς, τοῦ κράτους, ἢ τοῦ χρήματος. Μέ τήν ἰδεολογική διάβρωση, πού συστηματικά καλλιεργεῖται, σχετικοποιεῖται ἡ χριστιανική ἀλήθεια, ἀποχρωματίζεται χριστιανικά ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, πού ζεῖ χωρίς μεταφυσικές προοπτικές, μέσα στόν ἀσφυκτικό κλοιό τοῦ ἐνδοκοσμικοῦ καί τοῦ παροδικοῦ. Ἡ ἀνθρώπινη ἀξία ὅλο καί περισσότερο ὑποτιμᾶται, ἡ ἀνθρώπινη ἐλευθερία καί ἀξιοπρέπεια καταπατοῦνται, τά ἀνθρώπινα δικαιώματα καταντοῦν λόγια χωρίς πρακτική σημασία. Σ' αὐτό τό κλίμα ὁ μόνος πού τελικά ἀδικεῖται εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος, πού κατάντησε φθηνότερος ἀπ' τίς μηχανές πού κατασκευάζει, ἐξάρτημα καί αὐτός τῶν μηχανῶν καί ἀπρόσωπο νούμερο κάποιου ἐργοστασίου.

Ἡ σύγχρονη πάλη τῶν ἰδεῶν. Τό κύριο χαρακτηριστικό γνώρισμα τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ἡ ἀδιάκοπη διασταύρωση ποικίλων πνευματικῶν καί ἰδεολογικῶν ρευμάτων καί ἡ μεταξύ τους πάλη. Οἱ σύγχρονες κοινωνίες δέν ἔχουν

Σημ. Βλέπε περισσότερα στό ἔργο τοῦ Σολζενίτσιν « Ἀρχιπέλαγος Γκούλακ».



Στή λατρευτική ζωή της Ἐκκλησίας βρίσκει παρηγοριά ὁ διωκόμενος Χριστιανισμός τῆς ἐποχῆς μας. (Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Chnys Dahms, «ἐκατομμύρια στή Ρωσία πιστεύουν στό Θεό»)

ἀμιγή χαρακτήρα. Εἶναι ἓνα κράμα μιᾶς ἀπέραντης ποικιλίας ἰδεῶν, πνευματικῶν ροπῶν καί τάσεων. Δέν πρόκειται γιά μιᾶ φυσική καί αὐθόρμητη διακίνηση τῶν ἰδεῶν, ἀλλά γιά ἄριστα φτιαγμένους προπαγανδιστικούς μηχανισμούς, πού ἐγκλωβίζουν τόν ἄνθρωπο στά στεγανά τους καί ἀνακόπτουν τήν ἐκ-χριστιάνιση τῆς κοινωνίας. Γιατί ἡ σύγχυση, πού ἐπιφέρει ἡ σκληρή ἰδεολογική πάλη τῆς ἐποχῆς μας εἶναι τέτοια, ὥστε τελικά νά καταλήγει ὁ ἄνθρωπος στό μηδενισμό, στήν ἀνατροπή τῶν ἀξιῶν καί τήν ἀνακήρυξη τοῦ ὕλισμοῦ σάν ἀπόλυτου δόγματος γιά τή ζωή του. Μέσα σέ ἓνα τέτοιο πνευματικό καί κοινωνικό κλίμα εἶναι ἐπόμενο νά μήν μπορεῖ πάντοτε ὁ σπόρος τῆς χριστιανικῆς ἀλήθειας νά βλαστήσει. Οἱ ἐχθροί τοῦ Χριστιανισμοῦ, πού δέν ἔπαυσαν ποτέ νά ὑπάρχουν, καλυμμένοι πίσω ἀπό τήν ἄνωνυμία τους καί τά καλά κατασκευασμένα πολλές φορές προσωπεῖά τους, τό γνωρίζουν αὐτό καί προσπαθοῦν νά αὐξάνουν τήν ποικιλόμορφη σύγχυση καί νά κρατοῦν τήν ἀνθρωπό-



*Ἅγιοι Μάρτυρες, τοιχογραφία Μετεώρων
Παρεκκλήσι Ἱ. Ναοῦ Τριῶν Ἱεραρχῶν, (16ου αἰῶνα)*

τητα στό ύπαρξιακό χάος. Ἡ συνειδητοποίηση ἐκ μέρους τῶν Χριστιανῶν τῶν νέων μεθόδων, πού ἡ ἀντίχριστη ἄρνηση χρησιμοποιεῖ σήμερα ἐναντίον τῆς πίστεως, εἶναι ἡ σπουδαιότερη προϋπόθεση γιά νά ὀργανώσει καί ἡ Ἐκκλησία καλύτερα τόν τρόπο τῆς ἱεραποστολικῆς τῆς μαρτυρίας.

Ἀσκήση τοῦ Χριστιανοῦ στήν ἀνεξιθρησκία καί τήν «κατά Χριστόν» ἐλευθερία. Ἡ χριστιανική ἀγάπη, πού δέν ἔχει ὅρια, ἀγκαλιάζει ἐξίσου Χριστιανούς καί μή, ἀκόμα καί τούς ἐχθρούς τῆς πίστεως. Τούς ὁπαδούς τῶν ἄλλων θρησκειῶν ὁ Χριστιανός δέν τούς βλέπει ὡς ἐχθρούς καί ἀντιπάλους, ἀλλά ὡς πλάσματα τοῦ Θεοῦ, πού ἀνήκουν στό χῶρο τοῦ ἱεραποστολικοῦ του καθήκοντος. Τούς βλέπει ὡς ἀδελφούς, πού περιμένουν νά γνωρίσουν τή χριστιανική ἀλήθεια. Ἡ μισαλλοδοξία ἔρχεται σέ τέλεια ἀντίθεση μέ τό σκοπό τοῦ Χριστιανισμοῦ, πού εἶναι ἡ ἀπολύτρωση καί ἡ ἔνωση τῶν ἀνθρώπων σέ μιά κοινωνία ἀγάπης μέ ἕναν ποιμένα, τό Χριστό.

Τό μίσος μᾶς ἀπομακρύνει ἀπό τούς ἀνθρώπους καί μᾶς ὑποδουλώνει στήν ἀμαρτία. Ἡ διεκδίκηση μιᾶς τέτοιας ἐλευθερίας νά μισοῦμε εἶναι δουλεία, φθορά, καί κακία.

Ἡ ἀποκατάσταση τῆς ἐπικοινωνίας μέ τό Θεό μέσα ἀπό μιά πορεία ἀγάπης, προσευχῆς, πίστεως καί ἐξομολογήσεως, εἶναι πράξη ἐλευθερίας πού

ἐπανατοποθετεῖ τόν ἄνθρωπο στήν κοινωνία τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπου, πού γίνεται πηγή πνευματικοῦ δυναμισμοῦ «Γνώσεσθε τήν ἀλήθειαν, καί ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» (Ἰω. 8,32) εἶπε ὁ Χριστός. Ἡ ἐλευθερία δέν εἶναι δυνατή χωρίς τήν ἀλήθεια. Ἀλήθεια καί ἐλευθερία εἶναι δύο πραγματικότητες, πού πᾶνε μαζί. Ὁ Χριστιανισμός – γράφει ὁ Μπερντιάεφ – εἶναι ἡ θρησκεία τῆς σταυρωμένης ἀλήθειας. Ἡ σταυρωμένη ἀλήθεια δέν ἐπιβάλλεται: ἀντικρίζει κατάματα τήν ἐλευθερία. Ὁ Χριστιανισμός προδόθηκε ἀπ' ὅσους θέλησαν νά κάνουν ὑποχρεωτική τή χριστιανική ἀλήθεια».

Ἑρωτήσεις

1. Ποῦ ὀφείλεται ἡ δοκιμασία πού περνᾷ σήμερα ὁ Χριστιανισμός;
2. Ὁ ἄνθρωπος πού μισεῖ ἢ ὁ ἄνθρωπος πού ἀγαπᾷ εἶναι πραγματικά ἐλεύθερος καί γιατί;
3. Ποιάν ἀπάντηση δίνει ἡ Χριστιανική πίστη, στά ἰδεολογικά προβλήματα τῆς νεολαίας;

